

РЕШЕНИЕ

№ 715

гр. Пазарджик, 17.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Димитър Бишуров

при участието на секретаря Росица Караджова
като разгледа докладваното от Димитър Бишуров Административно
наказателно дело № 20215220200959 по описа за 2021 година

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на К. К. ОСМ., ЕГН ***** от гр.Пазарджишка против НП № 36-0000372 от 07.05.2021 год. на директора на РД „АА“-Пловдив, с което на основание чл.178б ал.6, т.2 от ЗДП и за нарушение на чл.24а ал.3, т.3 от Наредба № 37 от 2.08.2002 г. на МТС, му е наложена глоба в размер на 500 лв. /петстотин лева/.

Релевираните в жалбата обстоятелства се свеждат до това, че вмененото административно нарушение не е било извършено, а издаденото НП е материално и процесуално незаконосъобразно. Аргументира се и малозначителност на деянието.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с процесуален представител. Последният поддържа жалбата и излага съображения за нейната основателност.

За АНО, редовно призован, не се явява представител, но постъпва писмено становище по съществото на спора, с което се иска потвърждаване на НП.

Съдът провери основателността на жалбата, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, при което установи следното:

Жалбоподателят е санкциониран, след като на 15.03.2021 година, около 16.00 часа, на изхода на АМ „Тракия“ – с. Гелеменово, обл. Пазарджик, на път II-37, като преподавател по практическо обучение извършвал обучение по практика с учебен автомобил с рег. № ..., от категория М1, собственост на „Професионална гимназия по механоелектротехника“ – Пазарджик /ПГМЕТ/, с удостоверение за годност на пътно превозно средство № 012340, с разрешение за извършване на обучение на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство № 3520/07.06.2013 г.

Автомобилът бил спрян за проверка от служители на РД „АА“ гр.Пловдив, като в хода на проверката било прието, че преподавателят по практическо обучение не е отразил в учебен картон № 3765719/27.01.2021 г. на кандидата В. ИВ. АНГ., ЕГН: *****, дата и часа на започване на практическото обучение. Това било видно от учебен картон № 3765719/27.01.2021 г., група № 163186 за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство от категория „В“.

Това, според проверяващите и по-специално според актосъставителя, съставлявало нарушение на чл.24а ал.3, т.3 от Наредба № 37 от 2.08.2002 г. на МТС. Същото било констатирано от актосъставителя Т.Г., която съставила против жалбоподателя АУАН № 285035 от 15.03.2021 година.

Въз основа на съставения акт било издадено и атакуваното НП. То било връчено лично на жалбоподателя на 10.06.2021 год., а жалбата против него била подадена чрез АНО на 16.06.21 год. , т.е. в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН, с оглед на което е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице, активно легитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност на атакуваното НП.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на показанията актосъставителя - св.Г., както и от показанията на свидетелите и.г. и В.А., от обясненията на жалбоподателя, а също и писмените доказателства приети по делото.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира, че жалбата е основателна по следните съображения:

Според настоящият съдебен състав в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени

процесуални нарушения, довели до драстично накърняване на правото на защита на санкционираното лице до степен на невъзможност то да бъде адекватно упражнявано. Това е така, защото НП не отговаря на императивните изисквания на чл.57 ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, т.к. не съдържа точно, ясно и недвусмислено описание на всички обективни признаци на вмененото административно нарушение – обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, а също и на всички законови разпоредби, които са били нарушени виновно.

Първото процесуално нарушение се изразява в това, че от начина на описването на нарушението в обстоятелствената част на НП и от изписването на цифровата му правна квалификация, жалбоподателят е лишен от възможност да научи кои са онези законови разпоредби, нарушени от него виновно. Вмененото административно нарушение е квалифицирано по чл.24а ал.3, т.3 от Наредба № 37 от 2.08.2002 г. на МТС. Очевидно е, че по този начин АНО е поставил в невъзможност нарушителя да разбере точно от кой нормативен акт е тази разпоредба, която е нарушил. За съда може и да става ясно, че посоченият нормативен акт е Наредба № 37 от 02.08.2002 г. за условията и реда за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство и условията и реда за издаване на разрешение за тяхното обучение, издадена от министъра на транспорта и съобщенията, но това не е задължително да е станало ясно на жалбоподателя. В тази посока е налице и трайна съдебна практика, като само за пример биха могли да се посочат Решение № 85/12.03.2014 г. по канд № 31/2014 г. на АС-Хасково, Решение от 30.03.2015 г. по канд № 32/2015 г. на АС-Кърджали, Решение от 17.05.2013 г. по АНД № 140/2013 г. на РС-Асеновград и др.

Дори горното да бъде игнорирано и да се приеме, че жалбоподателят е бил абсолютно наясно по кой нормативен акт е вмененото му административно нарушение, то е налице и друго съществено процесуално нарушение, накърняващо правото на защита.

Вече няколко пъти бе посочено, че нарушението е квалифицирано по чл.178б ал.6, т.3 от ЗДП във вр. с чл.24а ал.3, т.3 от Наредба № 37 от 02.08.2002 г. за условията и реда за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство и условията

и реда за издаване на разрешение за тяхното обучение на МТС. Първата правна норма, в нейната т.2-ра разписва, че се наказва с глоба преподавател по теоретично и/или практическо обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство, който допуска нарушение при воденето на документите във връзка с обучението. Втората пък разписва, че преподавателят по теоретично и/или практическо обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС е длъжен своевременно да вписва данните в документите във връзка с обучението. Видно е, че няма корелация между изискването по наредбата за своевременно вписване на данните в документите във връзка с обучението и санкционната норма – за допускане на нарушение при воденето на документите във връзка с обучението. Корелация щеше да има, но ако санкцията бе наложена на основание чл.178б ал.6, т.3 от ЗДП, която е точно за невписване своевременно на данните в документите във връзка с обучението.

Отделно от това няма никакво съмнение, че тези две правни норми /посочената като нарушена по наредбата и санкционната по закона/ са бланкетни, доколкото те не посочват по никакъв начин кои са конкретните данни, които следва да се вписват в документите във връзка с обучението и кога се приема, че са „своевременно“ вписани. Тези бланкетни норми корелират на общото задължение на преподавателят по чл.24а ал.3, т.1 от горепосочената наредба, а именно „да спазва изискванията на учебната документация за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС по чл.153, т. 1 от ЗДвП при извършване на обучението”. В чл.153 т.1 от ЗДП пък е посочено, че министърът на науката утвърждава учебната документация за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на моторни превозни средства. За съда е ноторно, че съществува министреска заповед, с която се утвърждава Учебната документация в горния смисъл, с която заповед се създават и съответните Стандарти за обучение на кандидати за придобиване на правоспособност на МПС. Именно при утвърждаването на учебната документация и разписването на стандартите се посочват конкретните документи, които се водят в процеса на обучение на кандидати за водачи на МПС, както и данните, които се вписват в тези документи, респ. кога най-късно тези данни следва да са вписани, за да се приеме, че това е

станало своевременно.

В АУАН обаче, както и в НП, бланкетните диспозиции на правните норми по чл.24а ал.3, т.3 от наредбата във вр. с чл.178б ал.6, т.3 /която принципно би следвало да се приложи, а на тази по т.2/ от ЗДП не са били запълнени с посочването на онези разпоредби /правила/ от утвърдената учебна документация, респ. въведените стандарти във връзка с нея, от които да става ясно кои точно данни следва да се вписват своевременно в документите във връзка с обучението на кандидати за придобиването на правоспособност за управление на МПС. Само ако бе запълнена бланкетната норма на чл.24а ал.3, т.3 от наредбата, жалбоподателят, както и съдът, щяха да са наясно защо според актосъставителя, а след това и според АНО, жалбоподателят е имал задължението да впише в учебния картон на процесния водач датата и часа на започване на практическото обучение и то непосредствено преди неговото започване, а това пък, че не го е сторил, щеше да сочи на извършено административно нарушение. В момента не само жалбоподателят, но и съдът са поставени в условията да гадаят защо се изисква вписването на датата и часа на започване на практическото обучение непосредствено преди неговото започване, а не например при приключване на обучението.

Всичко казано да тук е достатъчно за отмяна на обжалваното НП, като незаконосъобразно. Дори обаче хипотетично да се игнорират всички гореописани процесуални нарушения, НП се явява материално незаконосъобразно и заради това, че вмененото административно нарушение съставлява маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН във вр. с чл.9 ал.2 от НК. Съгласно ТР № 1/2007 г. на ВКС преценката на АНО за маловажност на случая по чл.28 от ЗАНН се прави за законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Наказващият орган не е изложил подробни мотиви в НП защо приема, че не са налице предпоставките на чл.28 от ЗАНН, с което е нарушил чл.53 ал.1 от ЗАНН. Видно от събраните доказателства по делото е, че на процесните дата, час и място жалбоподателят е провеждал практическо обучение на курсиста В. ИВ. АНГ., както и че не е бил отразил в учебния му картон дата и часа на започване на практическото обучение. Категорично стана ясно, че към онзи момент курсистът е бил ученик в ПГМЕТ-Пазарджик, където работи и жалбоподателят като преподавател по практическо и теоретично обучение на ученици от гимназията в дисциплината „Двигатели с

вътрешно горене“, които същевременно са били и кандидати за придобиване на правоспособност, което право са имали заради изучаваната дисциплина. Установи се и това, че курсистите имат право на един час в седмицата за практическо обучение, като общо следва да вземат за годината 31 часа, след което имат право да се явят на изпит пред автомобилната администрация за придобиване на правоспособност. Установи се също така, че взетият от курсиста един час по практическо обучение седмично, освен в учебния картон се вписва и в електронния дневник, който се води в училището, при което не е възможно в рамките на една седмица да се впишат два часа по практическо обучение на един ученик. Накрая се установи и това, че част от учениците, които имали финансова възможност, се записвали като кандидати за придобиване на правоспособност в частни дружества, за да изкарат курсовете по-скоро и по-бързо да придобият СУМПС, при което не изчаквали приключването на това им обучение до края на последната учебна година в гимназията, респ. техните часове по практическо обучение оставали невзети. По този повод в гимназията се установила практика, ако някой ученик, който няма финансовата възможност да се запише на курсове на частно, но в същото време изоставал в обучението и имал нужда от допълнителни часове по кормуване, то такива да му се дават от преподавателя на практическо обучение. Те му се давали от часовете, които били невзети с други ученици, на които принципно те имали право, но които междувременно се били записали на частни шофьорски курсове, а някои от тях дори били взели още в началото или в средата на учебната година СУМПС. Именно това се случило и на инкриминираната дата, т.е. на ученика А., жалбоподателят дал допълнителен втори час по практическо обучение в рамките на една седмица, при което не можел да го впише в картоната му, т.к. по правило му се полагало един час седмично, а ако го впишел, то това пък щяло да е в несъответствие с часовете, вписани в електронния дневник в училището. Вземането на допълнителния час станало по молба на ученика, а жалбоподателят с радост приел да му го проведе, т.к. той бил полусирак – загубил баща си още в 10 клас, респ. нямал възможност да се запише на частни курсове, а и имал нужда от допълнителни часове по кормуване. Всичко това се изясни категорично от показанията на св.А., св. Георгиев – колега на жалбоподателя и от обясненията на последния, като не се опроверга от никое друго пряко или косвено доказателство.

Точно в тази връзка съдът намира, че поведението на жалбоподателят формално запълва признаците на административно нарушение по чл.24а ал.3, т.3 от горесцитираната наредба, но същото е с явно незначителна степен на обществена опасност, т.е. е налице именно хипотезата на чл.28 от ЗАНН. Още повече, че по делото няма данни за установени други нарушения от страна на жалбоподателя. Щом нарушението е със значително по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид, то е следвало АНО да не издава НП, а да го предупреди жалбоподателя, че при повторно извършване на подобно нарушение ще му се наложи административно наказание. След като АНО не е приложил чл.28 ЗАНН, то той е постановил един незаконосъобразен акт, което е поредното основание за отмяна на НП.

При този изход от делото – отмяна на НП, принципно жалбоподателят има право на присъждане на разноски, каквито претендира още с подаване на въззивната жалба. В същото време обаче съдът констатира, че по делото няма доказателства такива разноски да са били направени. В представения по делото договор за правна защита и съдействие /л.20 от делото/ няма отразено плащане на адвокатски хонорар, а от страна на пълномощника на жалбоподателя не бе представен никакъв друг документ, удостоверяващ плащане на разноски, нито списък на разноските. Ето защо искането за присъждане на такива следва да се остави без уважение.

Пазарджишкият районен съд в настоящият състав след като извърши анализ на установените обстоятелства и на основание чл.63 от ЗАНН,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 36-0000372 от 07.05.2021 год. на директора на РД „АА“-Пловдив, с което на К. К. ОСМ., ЕГН ***** от гр.Пазарджишка, на основание чл.178б ал.6, т.2 от ЗДП и за нарушение на чл.24а ал.3, т.3 от Наредба № 37 от 2.08.2002 г. на МТС е наложена глоба в размер на 500 лв. /петстотин лева/.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____